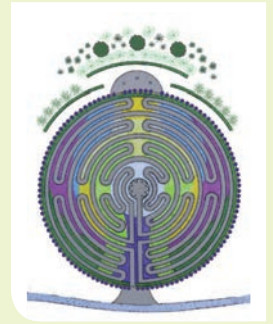




foto: ton biesta

De officiële opening van het Labyrint door Antoinette, Wil en wijkwethouder Ine van Burgsteden

Een labyrint op Heijenoord



Een labyrint is geen doolhof. Dat werd ons buurtgenoten duidelijk toen wij zondag 30 augustus massaal aanwezig waren bij de opening van het eerste enige echte Arnhemse labyrint.



foto: margriet elbersen

Op het voormalige landgoed van Rosorum aan de Amsterdamseweg, naast het speelveld en de volkstuintjes, kun je deze magische cirkel bewonderen. De makers van het project, Antoinette Kuhlman en Wil Groen, hebben kosten noch moeite gespaard. Met hulp van twintig vrijwilligers uit de buurt (en subsidie van het Wijkplatform) plantte het echtpaar 1800 planten van 75 soorten: geraniums, grassen, salvia's en vele andere bloeiende planten. Zij kozen de meest bijzondere cultivars, zoals bijvoorbeeld de lichtgele Oosterse papaver die Pacino heet. Alles bloeit dat het een lieve lust is en wuivende grassen sluiten de cirkel. Het is kunst van een hogere orde.

Margreet Hornstra van Projectgroep het Arnhems Labyrint opende het feestelijke gebeuren. Ine van Burgsteden, wethouder Openbare Ruimte, verrichtte de openingshandeling en liet haar trots over de buurt blijken. Daarna onthulde zij het prachtige bord waarop alle informatie over het labyrint beschreven staat.

Er waren zeker 150 buurtgenoten aanwezig, de stemming zat er goed in. Overal gezellig kletsende mensen en veel eten en drinken, vooral zelfgebakken taarten, cakes en heerlijk vers fruit. Muziek luisterde de feestelijke middag op: serene celloklanken, een welluidende saxofoon en swingende bandjes. Antoinette beschreef het creatieve proces terwijl broer Eligius haar begeleidde op de cello. Herman Belgers componeerde een projectlied en hovenier Wil die ook nog goed kan zingen, zong het refrein. En of dat niet genoeg was maakte Ton Geldens er een gedicht over:

“Dit is geen doolhof, loop niet dood gewoon naar binnen. Aan de poort begint een weg ten leven pas voor pas. Zet je voeten in vrede en reis hier de tijd in elk moment adem uit en in. Ga naar binnen van buiten. Lopen is vinden (...)”.

Een labyrint is geen doolhof. Al zigzaggend loop je naar het binnenste, je komt langs kleurige bloemen en grassen. Op dat één derde kilometerlange pad ga je vanzelf mijmeren. Je wordt stil en dat is precies de bedoeling. Het labyrint staat symbool voor de lange levensweg. Je verdwaalt niet en je komt tot jezelf. Je bidt, je mediteert, je hebt gedachtes.... En, in het binnenste zie je het licht.

Is dit niet een opsteker voor de buurt? Arnhem West kan er wat van.

JJ

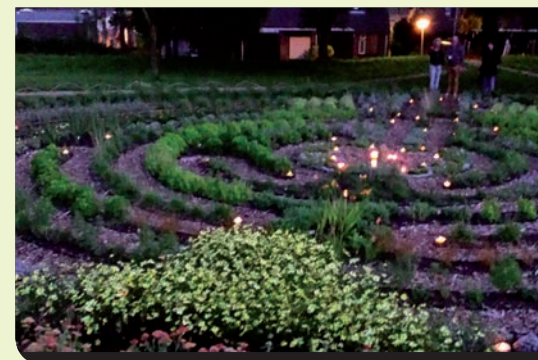


foto: margriet elbersen



foto: margriet elbersen